

Válaszd az életet!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:8-9; 5Mózes 4:19; 30:1-20;
Róma 6:23; 10:6-10; 1János 5:12; Jelenések 14:6-12

„Bizonyágul hívom ellenetek a mai napon a mennyet és a földet, hogy elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess, te is, és utódaid is” (5Móz 30:19, ÚRK).

Szomorú történet az ilyen: egy fiatalnál, ebben az esetben egy huszonkét éves nőnél halálos betegséget, agydaganatot diagnosztizáltak. A modern orvostudomány összes vívmányával együtt sem lehetett mit tenni, csak meghosszabbíthatták a szenvedését az elkerülhetetlen végig. Viszont ez a fiatal nő, „Sandy” nem akart meghalni.

Azt akarta, hogy a halála után a fejét egy folyékony nitrogénnel teli kádban lefagyasszák. Reménykedett benne, hogy így megmaradnak az agysejtjei, ötven, száz vagy ezer évig is várakoznak, míg valamikor a jövőben már olyan fejlett lesz a technológia, hogy az agyi idegpályáit összekötik egy komputerrel, és így ő tovább „élhet”, talán örökké.

Szomorú történet, nemcsak a haldokló fiatal miatt, hanem azért is, ami-
ben reménykedett! Sandy élni akart, mint a legtöbb ember, de olyan utat választott, ami végül nem lesz járható.

Ezen a héten tovább folytatjuk Mózes ötödik könyvének tanulmányozását, miközben foglalkozunk az élet nagy választásával. Lehetőséget kaptunk rá, hogy az életet válasszuk, csakhogy Isten feltételei szerint. Az életadó és az élet fenntartója ezt kegyelmesen felkínálja nekünk.

AZ ÉLET FÁJA

Egyikünk sem kérte, hogy ide kerüljünk, nem igaz? Nem választottuk az életet, sem azt, hogy hol és mikor jöjjünk világra, kik legyenek a szüleink.

Ugyanígy volt ez Ádámmal és Évával is. Ők sem döntöttek arról, hogy Isten megteremtse őket, mint ahogyan a falevelek, a sziklák és a hegyek sem. Emberként nemcsak létezőnk (a szikla is létezik), nemcsak élünk (az amőbák is élnek), hanem Isten képére teremtett, értelmes, szabad lényekként élhetünk.

Azt sem mi döntöttük el, hogy Isten képére teremtett, értelmes, szabad emberként jövünk a világra. Az Úr azonban felajánlja nekünk, hogy életben maradhatunk, vagyis választhatjuk az életet, az örök életet az Úrban. Ez pedig Jézus és a kereszthalála miatt lehetséges.

Olvassuk el 1Móz 2:8-9, 15-17 és 3:22-23 verseit! Milyen két lehetőséget ajánlott fel Isten Ádámnak az étellel kapcsolatban?

„Az Éden közepén volt az élet fája, amely életadó gyümölcsöt termett. Az engedelmes Ádám előtt mindig nyitva állt volna az út ehhez a fához, és Ádám örökké élt volna. Amikor azonban vétkezett, halandó lett, és Isten elzárta az élet fájától. Isten ítélete: »*Por vagy te, s ismét porrá leszel*«, az élet teljes megsemmisülését jelenti” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 458. o.).

A Biblia tehát a kezdet kezdetétől csupán két lehetőséget tár elénk: vagy örök élet, amit Isten eredetileg tervezett nekünk, vagy örök halál, ami bizonyos értelemben egyszerűen csak visszatérés a semmibe, ahonnan jöttünk.

Érdekes az is, hogy „*az élet fája*”, ami a Szentírás szerint halhatatlanságot biztosít, először a Biblia első könyvében jelenik meg, majd pedig az utolsó könyvben látjuk újra. Olvassuk el Jel 2:7 és 22:2, 14 verseit! Ennek feltehetőleg az az üzenete, hogy Isten eredeti terve szerint hozzáfértünk volna az élet fájához, de a bűn miatt elveszítettük ezt a lehetőséget. Majd pedig végül, amikor Isten egyszer és mindenkorra, teljesen lerendezi a bűn problémáját, Jézusnak és a megváltási tervnek köszönhetően odamehetnek az élet fájához a megváltottak, akik az életet választották, ahogyan Isten kezdetől fogva akarta.

Gondolkodjunk azon, hogyan választjuk a napi döntéseinkkel vagy az életet, vagy a halált!

NINCS KÖZTES TERÜLET!

Az egész Bibliában két dolog közül választhatunk. Itt találjuk a két lehetőséget.

Olvassuk el az alábbi igéket! Milyen két lehetőséget, választást kínálnak fel ezek a versek nyíltan, mire utalnak? Az idézett szövegek hogyan állítják ezt elénk?

1Móz 7:22-23 _____

Mt 7:24-27 _____

Jn 3:16 _____

Róm 6:23 _____

Róm 8:6 _____

1Jn 5:12 _____

Végeredményben az embereknek nincs köztes terület. Mielőtt a nagy küzdelem egyszer s mindenkorra véget ér, a bűn, Sátán, a gonoszság, az engedetlenség és a lázadás mind eltöröltetik. Ezek után minden embernek egyénileg vagy élete, örök élete lesz, amit Isten eredetileg tervezett mindannyiunk számára a világ teremtése előtt, vagy örök halálra jut, azaz „*örök pusztulással bűnhődnek az Úrtól és az ő dicső hatalmától*” (2Thessz 1:9, RÚF). Nem látszik, hogy a Biblia bármi más lehetőséget mutatna.

Mi lesz a sorsunk? A válasz végső soron rajtunk múlik. Előttünk áll a választás: élet vagy halál.

Az örök élet vagy örök halál kérdéskörében miért vigasztaló tulajdonképpen az a bibliai igazság, hogy nem égnek és gyötrődnek örökké az emberek a pokolban? Mit közvetítene Isten jelleméről az, ha valóban örökké tartó szenvedés volna a sorsa az elveszendőknek?

ÉLET ÉS JÓ, HALÁL ÉS GONOSZ – ÁLDÁSOK ÉS ÁTKOK

Mózes ötödik könyvének vége felé, a hosszú beszédet követően, hogy mi lesz a néppel, ha nem engedelmeskednek az Úrnak és megszegik a szövetségi fogadalmaikat, a 30. fejezet egy ígérettel kezdődik: még ha engedetlenség lesznek, ami miatt fogságba jutnak, Isten majd visszahozza őket arra a földre, abban az esetben, ha megtérnek és elfordulnak bűnös útjaikról.

Olvassuk el 5Móz 30:15-20 verseit! Milyen lehetőségeket kapott itt az ókori Izrael? Hogy tükröződik ebben is az, amit az egész Bibliában láttunk?

Nagyon is világos, amit az Úr mond: Jahve két választási lehetőséget tart elénk, gyakorlatilag azt, amit Ádámnak és Évának mondott az Édenben. A héberben 5Móz 30:15 versében valójában ugyanazokat a szavakat – „jó” (*tób*) és „gonosz” (*ra'*) – találjuk, mint Mózes első könyvében a jó és a gonosz tudása fájára vonatkozóan. Nem létezik köztes, semleges terület itt sem, mint sehol a Bibliában. A nép vagy szolgálja Istent és él, vagy a halált választja. Ugyanez a helyzet ma, a mi esetünkben is. Élet, jóság, áldás szemben mivel? Halállal, gonoszsággal és átkokkal. Végeredményben joggal mondható, hogy igazából Isten csak a jót, csak az életet, csak az áldásokat ajánlja fel, de ha az ember elfordul tőle, annak a rossz lesz a természetes következménye, mert nem marad tovább Isten különleges védelme alatt. A nép tehát két választási lehetőséget kapott. Egészen világos a szabad akaratuk, szabad választási lehetőségük valósága is. Ezek a versek a Biblia, az Ó- és az Újszövetség oly sok más részével együtt egyáltalán nem lennének érthetők a szabad akarat, a szabad választás szent ajándéka nélkül. A szó szoros értelmében az Úr ezt mondta: *Tehát a tőlem kapott szabad akaratoddal válaszd az életet, válaszd az áldást, válaszd a jót, ne a halált, a gonoszt és az átkokat!*

Nyilvánvaló, hogy mi a helyes döntés, nem igaz? Azonban tudjuk, hogy mi történt. A nagy küzdelem akkor is éppen olyan valóságos volt, mint most. Tanulnunk kellene Izrael példájából, hogy mi lesz, ha nem adjuk át magunkat teljesen az Úrnak, ha nem választjuk az életet és mindazt, ami azzal a döntéssel együtt jár!

Figyeljük meg 5Móz 30:20 versében a szeretet és az engedelmesség közötti kapcsolatot! Mit kellett Izraelnek tennie annak érdekében, hogy hűségesek maradjanak az Úrhoz? Hogyan vonatkoznak ugyanezek az elvek ma ránk?

NEM TÚL NEHÉZ

Mózes ötödik könyve elején az Úr elmondja, hogy mi lesz, ha a nép megért és elfordul gonosz útjairól. Csodálatos ígéretek hangzanak el.

Olvassuk el 5Móz 30:1-10 szakaszát! Milyen ígéretek tett Isten még az engedetlenség következményeinek a felsorolása között is? Mit tanít ez a kegyelméről?

Ezt bizonyára vigasztaló lehetett hallani, persze nem az a lényege ennek a résznek, hogy nem számít, ha elfordulnak attól, amit Isten megparancsolt. Az Úr senkinek nem ajánl olcsó kegyelmet. Ebből mindenképpen megláthaták Isten szeretetét, amire ők szeretettel felelhetek, amit pedig az engedelmességükkel mutathattak ki.

Mit mondott az Úr a népnek 5Móz 30:11-14 szakaszában? Milyen alapvető ígélet hangzik el ezekben a versekben? Az Újszövetségben mely igékben tükröződik ugyanez a gondolat?

Figyeljük meg ezt a gyönyörű szavakkal, megtámadhatatlan logikával kifejezett kérést! Az Úr nem kíván tőlük olyasmit, amit nehéz megtenni. Isten parancsolata nem „nehéz” vagy „titokzatos”, amit ne érthetnének meg, és nincs is elérhetetlen távolságban. Nem a mennyben van, amit csak valaki más szerezhetne meg nekik, a tenger túlsó partjára sem kell elmenni érte. „*Sőt nagyon közel van hozzád ez az ige. A szádban és a szívedben van, hogy teljesíthesd*” (5Móz 30:14, ÚRK) – mondja az Úr. Vagyis elég jól tudod, hogy elmondhasd, a szívedben van, tehát tudod, hogy azt kell tenned, nincs mentséged az engedetlenségre. „Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 228. o.).

Pál apostol a Krisztusban való megváltás összefüggésében idézi éppen ezeket a verseket, a hit általi megigazulás példaként (lásd Róm 10:6-10).

Mindezek után pedig *Mózes ötödik könyvében* az a felhívás hangzott Izrael népének, hogy válasszanak az élet és halál, az áldás és az átok között. Amennyiben kegyelemből és hit által az életet választják, meg is kapják azt.

Nincs ez másként ma sem, nem igaz?

ISTEN IMÁDATA

Az Úr és Izrael szövetségi kapcsolatában központi volt Isten imádatának a szerepe. Az különböztette meg az izraelitákat a környező világtól, hogy egyetlen népként imádták az igaz Istent, szemben a pogánysággal, akik valójában nem létező, hamis isteneket tiszteltek. „*Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem*” (5Móz 32:39)!

Milyen hasonló figyelmeztetést találunk 5Móz 4:19, 8:19, 11:16 és 30:17 verseiben? Miért volt ez az intés alapvetően fontos Izrael népe számára?

Isten népe évezredekkel ezelőtt többnyire a hitükkel ellentétes irányelveket, hagyományokat és fogalmakat közvetítő kultúrák és viszonyok között élt, és így van ez ma is. Ezért folyamatosan vigyázniuk kellett, nehogy ők is átvegyék a világi szokások, bálványok, „istenek” imádatát.

Istenünk „*féltőn szerető Isten*” (5Móz 4:24; 5:9; 6:15), egyedül Ő, a Teremtő és a Megváltó méltó az imádatunkra. Itt sincs köztes terület: vagy imádjuk az Urat, aki életet, jót, áldásokat ad, vagy más istent imádunk, ami gonoszságot, átkot és halált hoz.

Olvassuk el Jel 13:1-15 szakaszát! Hogyan jelenik meg itt az imádat kérdése? Vö. Jel 14:6-12 szakaszával! Hogyan mutat rá *A jelenések könyve* a hamis istentisztelettel kapcsolatban éppen arra, amitől *Mózes ötödik könyve* óv?

Mások a körülmények, de a lényeg ugyanaz: Vajon az ember az igaz Istent fogja imádni és él, vagy a nyomásnak engedve, nyíltan, titokban vagy mindkét módon elfordul az Istennel való szövetségtől, ezért meghal? Végeredményben minden egyes ember a saját szívében dönt a válaszról. Isten nem kényszerítette az ókori Izraelt, hogy Őt kövessék, és bennünket sem fog kényszeríteni. Amint Jelenések 13. fejezetében látjuk, a fenevad és annak képe folyamodik majd erőszakhoz, ezzel szemben Isten szeretet által munkálkodik.

Hogyan bizonyosodhatunk meg róla, hogy még burkolt formában, lépésenként sem távolodunk el a Jézussal való szövetségünkől, nem térünk más istenhez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Mint ahogy akkor, most is mindenki kap választási lehetőséget. A kulcszó itt a választás. A Szentírás azt tanítja, hogy a saját szabad döntésünk az életről vagy halálról, az áldásról vagy átokról, a jóról vagy gonoszról határozza meg, hogy végül melyik három elé nézünk (élet, jó, áldás vagy halál, gonoszság, átok). Ez eltér egy bizonyos keresztény felfogástól, amely szerint némelyeket Isten már a születésük előtt nemcsak kárhozatra rendel el, hanem arra is, hogy örökké égjenek a pokolban. Milyen jó tudni, hogy még ha valaki rosszul is dönt, annak halál, örök halál lesz a következménye, nem pedig örökös gyöttelelem a soha ki nem alvó tűz tavában!

„*»A bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban«* (Róm 6:23). Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: *»Elődbe adtam ma néked az életet és a jót; a halált és gonosz«* (5Móz 30:15). E bibliaversben említett halál nem Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes *»a második halált«* állította szembe az örök élettel” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 467. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A csoportban beszéljünk még a keddi részben tárgyalt gondolatról: vajon közvetlenül Isten sújtja-e az engedetlenséget büntetéssel itt és most, vagy ez inkább az engedetlen cselekedetek törvényszerű következménye? Vagy esetleg mindkettő? Előfordulhat, hogy az egyik esetben ez történik, máskor pedig amaz? Hogyan értjük ezt a témát?
- 2) Az iménti White-idézetben szereplő bibliaszövegek tanítása szerint mit tudhatunk meg az isteni erőről, ami a rendelkezésünkre áll a bűn feletti győzelemhez?
- 3) Olvassuk el Róm 10:1-10 szakaszát, amelyben Pál 5Móz 30:11-14 verseit idézi! Ebben a részben Pál a Jézusba vetett hit általi megváltás gondolatát állítja szembe azzal, amikor az ember a törvény által próbál megváltást szerezni, megigazulni. Vajon miért idézte Pál ezt a részt *Mózes ötödik könyvéből*? Figyeljük meg különösen Róm 10:10 versét: *„A szívbeli hit ugyanis megigazulásra, a szájjal való megvallás meg üdvösségre szolgál”* (Róm 10:10, SZIT). Mire utalt itt Pál?
- 4) A saját kultúránk, társadalmunk, népcsoportunk nézetei hogyan vihetnek bele minket is hamis istentiszteletbe, ha nem vigyázunk?

HERJECZKI GÉZA:

IMÁDSÁG GYÓGYULÁSÉRT

Egyetlen gondolatod elég volt, Uram,
úgy kétezer éve,
hogy járjon a holt,
hogy tánra keljen a sánta,
hogy hadonásszon a szárazkezű,
s hogy lásson a vak:
kezed érintése elég volt.

Ám arcunkba
barázdát karmolt
az idő,
s szívünkben két évezred
hitelensége összegyűlt.

Szólj ránk, Uram!

Talán, ha újból hallanánk szavad,
talán, ha újból éreznénk kezed,
talán megértenénk:
gyógyító hatalmad még ma is
töretlen fényben ég!

Gyűrött arcunkba nézz!
Szólj ránk, Uram!
Gyógyíts,
mint kétezer éve!
Kezed érintése
még ma is épp elég!